

zabití porotcům dána nebyla a že sami musejí posouditi, zda někdo, klada jinému smyčku kolem krku a ji stahuje, sledoval při tom úmysl usmrtiti či jen úmysl poraniti, skrývá tato úprava v sobě protizákonný poukaz na konečný závěr ohledně úmyslu usmrtiti. Na věci nemění nic, že byla tato věta pojata do protokolu o právním poučení předsedy porotcům, kam zřejmě nepatří, takže výtká, uplatňovaná zmateční stížností i v tomto bodu výslovně s hlediska čís. 8 § 344 tr. ř., nesměruje proti právnímu poučení předsedovu, nýbrž proti jeho resumé; omezuje se totiž vlastně jen na tvrzení, že předseda vycházel v přednesu z předpokladu, že obžalovaný jednal v úmyslu usmrtiti (viz rozh. čís. 3700 sb. n. s.); nejinak je tomu, pokud zmateční stížnost napadá i další větu pojatou do právního poučení, podle níž se ponechává porotcům, by posoudili, v jakém úmyslu byl čin spáchán, aniž prý bylo písemně připomenuto, že jest nejprve řešiti otázku pachatelství; jde tu o zjevné brojení proti předsedovu přednesu podle prvé věty § 325 tr. ř. Právnímu poučení vytýká tudíž zmateční stížnost nejasnost i nesprávnost bezdůvodně.

Čís. 3930.

Jde-li o překročení zvlášť vyhlášeného bezpečnostního předpisu, jež pachatel znal nebo znáti byl povinen (§ 46 odst. 1 nař. čís. 81/1910), záleží subjektivní vina (culpa) již v samém překročení předpisu, buď vědomém neb i jen zaviněně nevědomém.

(Rozh. ze dne 4. září 1930, Zm II 363/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 26. srpna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost, uplatňujíc zmatek čís. 9 a) § 281 tr. ř., namítá, že tu není subjektivní podstaty § 335 tr. zák., ano prý je obecně známo, že se na volné trati všeobecně jezdí rychlostí 80—90 km za hodinu, že se tato rychlost všeobecně považuje za normální, nikoliv za nepřiměřenou, a že tedy ani obžalovaný nemohl postřici, že se jízdou 50—60 km za hodinu může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečství tělesné bezpečnosti lidí. Leč stížnost jest formálně pochybena. Aby stěžovatel mohl důvodně uplatňovati zmatek podle čís. 9 a), musil by dokazovati, že skutkový stav, nalézacím soudem přijatý, podle správného výkladu zákona neodůvodňuje odsouzení obžalovaného. Soud bere v ohledu subjektivní viny obžalovaného za prokázáno, že obžalovaný jel příliš rychle (a neopatrně), rychlostí přes 45 km za hodinu, a že se tím dopustil jednání, o němž . . . i podle předpisů zvlášť vyhlášených — (zřejmě jest míněn § 46 odst. 1 nař. čís. 81/1910) . . . mohl seznati, že se jím

může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečnoství života a tělesné bezpečnosti lidí. Práví-li stížnost, že to obžalovaný nemohl seznati, opouští skutkový předpoklad soudu a brojí nepřipustným způsobem proti soudcovskému hodnotění výsledků průvodního řízení (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.). Ve skutečnosti jde tu o výtku neúplnosti rozsudku podle čís. 5 § 281 tr. ř., an stěžovatel patrně chce říci, že soud při zjišťování subjektivní podstaty nevzal v úvahu obecně známou skutečnost, že se v praxi jezdí rychlostí 80—90 km za hodinu a že se to nepovažuje za přílišné, za nepřiměřené. Než tuto okolnost nemusel soud bráti v úvahu, poněvadž z ní nelze dovoditi nic pro subjektivní vinu obžalovaného, neboť kde jde, jako tu, o překročení zvlášť vyhlášeného bezpečnostního předpisu, jež obžalovaný znal nebo znáti byl povinen, záleží subjektivní vina (culpa) již v samém překročení předpisu, buď vědomém neb i jen zaviněně nevědomém. Kromě toho budiž poukázáno i k tomu, že stěžovatel ani netvrdí, že jest obecně známo, že při obvyklé jízdě 80—90 km za hodinu nebývá bezpečnost lidská ohrožena, což by se ani důvodně tvrditi nemohlo.

Čís. 3931.

Zmateční stížnost opovězená a provedená mimo hlavní přelíčení bez jakékoliv součinnosti obžalovaného obhájcem, který se při tom označil za zástupce chudých a který při hlavním přelíčení obžalovaného hájil, ač mu byl výborem advokátní komory pro ně ustanoven za zástupce chudých jiný advokát, — byla opovězena a provedena osobou neoprávněnou, třebaže obžalovaný dodatečně po uplynutí lhůty žádal, by bylo dotyčné podání považováno za dolíčení zmateční stížnosti podané s jeho svolením.

Úrazem ve smyslu druhého odstavce § 86 tr. zák. jest jen újma na lidském zdraví nebo tělesné neporušenosti vážnějšího rázu a ve svých důsledcích pro postiženého značnějšího dosahu; nespadá sem pouhé lehké uškození na těle.

(Rozh. ze dne 4. září 1930, Zm II 326/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečným stížnostem obžalovaného a státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 13. srpna 1930, jímž se tento soud prohlásil nepřislušným k rozsouzení trestní věci proti obžalovanému pro zločin veřejného násilí podle § 85 písm. b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek soudu prvé stolice a nařídil mu, by se podjal jednání a vynesení rozsudku.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost veřejného obžalobce napadá rozsudek, jímž se soud prvé stolice prohlásil podle § 261 tr. ř. nepřislušným, důvodem